

JICMAN pentru **Aerisirea**, scenariul: Iosif Naghiu și Silviu Jicman • **Premiul INTERFERENȚE**, acordat de Fundația Culturală Română: PETRU VUTCĂRĂU • **Premiul pentru cea mai bună actriță**.

IRINA MAZANITIS pentru rolul Anna Petrovna din spectacolul **Don Juan à la russe** de A.P. Cehov (Teatrul Odeon)

• **Premiul pentru cel mai bun regizor**: TOMPA GÁBOR pentru spectacolul **Hamlet** de W. Shakespeare (Teatrul Național din Craiova) •

Premiul pentru cel mai bun spectacol: **Doi gemeni venețieni** de Carlo Goldoni, Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca.

În cadrul Galei, Consiliul Britanic a acordat "Premiul pentru cel mai bun manager de teatru" domnului EMIL BOROĞHINĂ, directorul Teatrului Național Craiova; juriul a fost format din: Helen Meixner, director British Council, Maria Constantinescu, prim-vicepreședinte la BANCOREX și Aura Corbeanu, director economic la UNITER.

scenă din 1794 după Camil Petrescu, Georg Büchner și Peter Weiss la Teatrul „Bulandra” (regia: Alexandru Darie)

S flash

Frustrări mai mult teatrale

Fostul președinte al unei grupări de critici, îndurerat probabil de faptul că a trebuit să-și dea demisia din fruntea acesteia din cauza lipsei de simpatie și de înțelegere a majorității colegilor, își poartă frustrarea nepotrivirii de caracter cu cea mai mare parte a breslei în paginile "primei reviste de modă din România", "Exces", care, cu această ocazie, înregistrează probabil și primul său exces. Ex-președintele își începe articolul cu o grosolănie gratuită la adresa Premiilor criticii:

"așa-zisa gală a așa-ziselor premii ale așa-zisei critici". Sunt jigniți fără nici un rost atât criticii care au acordat premiile cât și cei care le-au primit, fiindcă, vezi bine, premiile au fost oferite de gruparea "adversă" celei conduse cândva de autorul excesiv. Grosolănia continuă. „Și cum să iei în serios o <gală a criticii> organizată doar de una din cele două grupări în care e scindată critica noastră (mai mult teatrală decât dramatică), și încă de aceea alcătuită din vechea gardă". Dar cu ce e mai "veche" garda reprezentată de Ileana Berlogea, Victor Parhon și Natalia Stancu, bunăoară, decât, bunăoară, cea reprezentată de Ion Toboșaru, Florica Ichim și Cristina Dumitrescu? Sau viceversa: cu ce e mai "tânără" garda reprezentată de Doru Mareș și Crenguța Manea, spre exemplu, decât cea reprezentată de Sebastian-Vlad Popa și Mioara Adina Avram, spre alt exemplu? Cele două gări sunt la fel de "vechi" sau la fel de "noi", la fel de bune sau la fel de rele. Oricum, cele două grupări nu se prea simpatizează doar la extreme, în zona centrală majoritară dominind pacea și buna conviețuire.

Da că tot s-a pomit să înjure, de ce n-ar azvârli cu noroi ex-președintele și într-un actual președinte, dar al formației critice concurente, zicând că acesta ar fi luat premiul "pentru o carte pe care (...) nu a scris-o, dar o semnează". Autorul din revista de modă știe bine că nu e adevărat și că apar în lume penumărate cărți de documente, interviuri, mărturii. Dar nu asta l-a

indispus, ci faptul că volumul premiat a avut succes. Tristă gelozie!

Următoarea ofensă o adresează criticul instituției care i-a oferit o slujbă călduță și revistei care l-a publicat pe vremea când se străduia să-și facă loc în rândul breslei: "Sigur, se poate da vina pe juriul de nominalizări, alcătuit pentru a doua ediție succesivă din redacția celei mai demodate reviste din Europa. Dar cine a alcătuit acest juriu? UNITER desigur..."

Să-l psihanalizăm nițel pe autor. Ce are el împotriva juriului de nominalizări? Faptul că, aflându-se el însuși, acum trei ani, într-un astfel de juriu, s-a făcut întrucâtva de răs propunând pentru premiul un spectacol prost și o actriță mediocră, care nu a reușit să facă, nici înainte nici după nominalizare, un rol cât de cât notabil. Dar ce are el împotriva revistei care i-a publicat câteva cronici? Are, pentru că revista în care ar fi fost bucuros să scrie n-a mai fost ea bucurasă să-l găzduiască, din cauza unor flagrante erori de judecată, penibile pentru un critic. Se confirmă zicerea cu vulpea și stugurii... Și mai are ceva împotriva revistei: aici i s-a recenzat fără pic de entuziasm o piesă tradusă din limba germană, careia traducătorul-critic i-a adus exces de elogii, dar care n-a reușit să trezească nici până în prezent, la circa doi ani de la apariție, interesul nici unui teatru și al nici unui regizor. Tot inculpată revistă și-a permis să nu se lase copleșită nici de elogiile cu care traducătorul (evident, același) a înconjurat o altă piesă, cu adevărat demodată încă de acum treizeci de ani. Nu numai atât, dar un redactor al revistei a îndrăznit să se îndoiască de actualitatea piesei, pe care traducătorul ei a opus-o vehement inactualității teatrului românesc în ansamblul său.

Și uite-așa, din frustrare în frustrare, a ajuns un critic mai mult teatral decât dramatic să se priceapă mai mult la modă...

S